

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEYYİD KUTUB

CİHAD

WEB DÜZEN

Özgür El Erdişi

Darulkitap.com

Tak-va.com

Facebook / ücretsiz İslami e kitap indir

HUTBETÜ' L-HÂCE

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ
أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا
هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا
عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ.

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ
مُسْلِمُونَ. [آل عمران: 102])

(يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا
زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ
وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا. [النساء: 1])

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ
وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا
عَظِيمًا. [الأحزاب: 70-71])

Kuşkusuz ki hamd, Allah'a mahsustur. O'na hamdeder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden, amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. Allah kimi hidayete erdirirse onu saptıracak yoktur, kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur.

Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet ederim. O tek-tir ve ortağı yoktur. Ve yine şahadet ederim ki, Muham-med O'nun kulu ve rasûlüdür.

“ Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının ve ancak müslümanlar olarak ölün.”[1]

“ Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan da eşini yaratan ve ikisinden birçok erkekler ve kadınlara üretilen yayan Rabbinizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten

[1] Âl-i İmrân 102

de sakının. Şüp-hesiz ki Allah üzerinizde gözetleyicidir.”[2]

“ Ey iman edenler! Allah’tan korkun ve doğru söz söyleyin ki, Allah işlerinizi düzeltsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah ve Rasûlü’ne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur.”[3]

Sözlerin en doğrusu Allah’ın Kitabı, yolların en hayırlısı Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) in yoludur. İşlerin en şerlileri sonradan uydurulanlardır. Sonradan uydurulan her şey bid’attir, her bid’at dalâlettir, her dalâlet ateştedir.[4]

[2] Nisâ 1

[3] Ahzâb 70-71

[4] Hutbetü’l-Hâce adıyla meşhur olan bu duanın yapılmak istenen her işten önce söylenmesi meşru kılınmıştır. Bu hutbe kısmen ve tamamen Müslim 867-868, Ebu Dâvud 2118, Tirmizî 1111, Nesâî 3263, İbni Mace 1892 ve başka hadis kitaplarında sahih olarak rivayet edilmiştir. Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bu duayı Cuma ve nikah hutbeleri ile dinî meselelerde konuşacağı zamanlarda yapar ve ashâbına da böyle yapmalarını öğretirdi.

CİHAD

"İman edenler Allah yolunda cihad ederler. Küfredenler de tağut yolunda!.."

"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve Resulünün haram kıldığını haram saymayan ve hak dinini din edinmeyen kimselerle, küçülüp boyun eğerek elleriyle cizye verecekleri zamana kadar savaşın." (Tevbe Suresi, 24)

Bu ayet-i kerimeler: İnsanları insanlara köle yapan sistemleri yıkmayı açıkça emrediyor. Bütün insanlar Allah'ın kuludur. Hiç kimse kendinden uydurduğu sistemlerle Allah'ın kullarına hükmedemez. Bununla birlikte "Dinde zorlama yoktur" prensibi de mühimdir. Kulların kulluğundan kurtulduktan sonra inanç için zorlama yoktur.

Yukarıda açıkladığımız deliller İslam erlerinin benliğinde yer etmişti. Onlara niçin cihad ediyorsun diye sorulduğunda düşmanlara karşı vatanımızı korumak, İran ve Rumların bize karşı düşmanca davranışlarını önlemek, sınırlarımızı genişletmek, ganimet elde etmek için savaşıyoruz, diyene rastlanmamıştır. Onlar Allah'ın uluhiyetini yeryüzünde açıkça ilan etmek, O'nun sistemini hayata hakim kılmaya, şeytanların sistemini kovmaya, insanları kula kulluktan kurtarmayı gaye edindiklerini söylüyorlardı.

Onlar Rebia bin Amr, Huzeyfe bin Muhsin ve Muğire bin

Şube'nin İran orduları baş komutanı Rüstem'e söylediklerinin aynısını ifade ediyorlardı. Rüstem bu İslam mücahitlerinin her birisini kadisiye savaşından üç gün önce: "Siz buralara niçin geldiniz?" diye sorduğunda şu ölümsüz cevabı almıştı: "Allah bizi yeryüzündeki insanları kullara kul olmaktan kurtarıp tek bir olan Allah'a kul etmek için gönderdi. Allah insanlara en son elçisini ve en son hak dinini gönderdi. Kim O'nun dinini kabul ederse, ona dokunmadan tekrar yurdumuza döneriz. Kim karşı çıkarsa onunla ya şehid olup cennete gidinceye kadar savaşırız, ya da galip gelip gazi oluncaya kadar cihad ederiz." Müslüman, savaş meydanına atıyla cihada çıkmadan önce kendi içinde cihad yapar. Kendi nefsi istekleri, şehvi duygulan ve kötü istekleriyle cihad eder.. Kendi menfaatleri ve kabilesinin menfaatleri ile İslam dışı her şeyle cihada çıkar. Yalnız Allah'a kulluk fikrini gerçekleştirmek, yeryüzünde Allah'ın saltanatını gasb eden putları ve putçuları yıkmak ve Allah'ın hakimiyetini sağlamak için cihada çıkar.

İslam'ın doğrudan doğruya fertlerin vicdanına hitap edebilmesi için, maddi otorite, eski toplum düzeni gibi engelleri yıkmak ister. Önce fertleri bu maddi zincirlerden kurtarır, sonra inancı seçme hürriyeti verir. Müsteşriklerin hileli tuzaklarına kapılıp Müslümanların bu günkü halini görüpte cihad sistemini gerçek şeklinden çıkarıp onu kelime oyunları ile savunma savaşı şeklinde göstermeye çalışmayalım.

İslam dini kendisine hücum edenlere karşı yalnızca savunma savaşı yapmamıştır. Çünkü İslam'ın varlığı sırf "Allah'ın, alemlerin Rabbi oluşu" ilahi emrini ilan edip yeryüzünde kulları kullara kul olmaktan kurtarmak içindir.

Bu varlık hiçbir insana kayıtsız şartsız hak tanımayan, bağımsız ve örnek bir topluluğun ortaya çıkışıyla kendini gösterir. Bu örnek topluma hakim olan yalnız Allah ve Allah'ın kitabıdır. İslam'ın var oluşu bu gaye için olunca tabii olarak yeryüzünde hakim olan kulların kullara kulluğu

prensibine dayalı cahiliyye toplumlarını yok etmesi, onlarla mücadele etmesi, kendi varlığının gereğidir.

Yeryüzünde Allah'ın hükmüyle hükmeden bir topluluk oluştuğunda kendisini savunacaktır. İşte savunma ile cihad arasındaki ilgi bu durumda anlam kazanır.

İslam'ın varoluşu gereği insanları kullara kulluktan kurtarmak için her zaman önde gitmesi gerekir. Bunun neticesinde İslam'ı coğrafi sınırlar içerisine sıkıştıranlayız.

İslam basit ırkçılık çerçevesine de sokulamaz. İslam insanları kötülük odaklarına ve Allah'tan başkasına kulluğun pençesine terk edemez.

İslam'ı bir toplumun mezhebi, bir ırkın düzeni, bir kişinin sistemi olarak kabul etmeyip Allah'ın yeryüzüne indirdiği hayat prensibi olarak kabul ederek, neden çok çabuk bir şekilde yeryüzüne yayıldığını anlarız. Bundan başka da yayılış sebebi aramak boşunadır. İslam'ın Allah'ın uluhiyeti, kulların Allah'a kulluğu davası olduğunu

unuttuğumuz zaman başka deliller aramaya ihtiyaç duyarız ki İslam'da cihadın niçin ve neden yapıldığı ortadayken hiçbir kişi başka deliller ortaya atmaya cesaret edemez.

İslam'ı, Allah'ın yeryüzünde uluhiyetini ilan ettiren, bütün varlıkları tek bir Allah'a kul edip kulları kullara kul olmaktan kurtaran ilahi bir sistem; Allah'ın saltanatını temsil eden bir toplum kalıbına dökülmüş sistem olarak değerlendirirsek elbette o zaman fertlerin vicdanına hitap edebilmek için siyasi, toplumsal tüm otoritelerin yıkılmasının gerekli olduğunu kabul etmek zorundayız.

İslam'ı bu şekilde anlamakla, sınırlı bir toprak parçasına özgü bir sistem olarak değerlendirdiğimiz zaman tabii olarak onun cihadını kendi toprağına yapılan hücumu karşı savunma harbi şeklinde kabul etmek zorundayız.

İslam bir kavmin, bir mezhebin veya bir bölgenin sistemi olmayıp evrensel ve ilahi bir sistemdir. Bundan dolayı herkesten çok aksiyoner olacaktır. Ve insanların inanç seçme hürriyetini engelleyen tüm otoriteleri devirecektir. İslam insanları hürriyetine kavuşturup alemlerin Rabbi olan

Allah'ın uluhiyetini ilan edip kulları kullara kul olmaktan kurtarmak için harekete geçmek zorundadır. Tek bir Allah'a kulluk ise İslam'a göre ancak İslam düzeninin gölgesinde oluşabilir. Yalnız İslam düzeninde kanunlar Allah tarafından konulur. Yalnız İslam nizamında, kulların hakimine de, mahkumuna da, siyahına da, beyazına da, zenginine de fakirine de, haklısına da haksızına da Allah'ın hükmü uygulanır. O'nun kanunlarının huzurunda herkes eşittir. İslam'ın dışındaki sistemlerde hayata hakim olan kulların kanunlarıdır. Kanun koymak ise uluhiyetin bir özelliğidir. Her kim kafasından çıkardığı sistemleri kulların hayatına tatbik etmek isterse uluhiyet etmek istiyor demektir. İster bunu açıktan açığa söylesin ister söylemesin fark etmez. Her kim insanlara böyle sistem koyma hakkını tanırsa onların uluhiyetini kabul ediyor demektir. İster onlara ilah adını versinler, isterse vermesinler!.. İslam soyut inanç ve imandan ibaret değildir ki inançlarını yalnız açıklama yoluyla kabul ettirsin... İslam, bütün insanlığı özgürlüğe kavuşturan aksiyoner bir sistemdir. Diğer topluluklar ise sistemleri altında Müslümanları idare edebilecek kapasitede değildirler. Onun için İslam bu evrensel özgürlüğe engel olan diğer sistemleri yıkmak zorundadır. İşte "Dinin Allah için olması" budur. Onda diğer sistemlerde olduğu gibi kullara kul olmak yoktur. Batı kültürünün baskısı altında ezilenler, müsteşriklerin oyununa gelenler İslam'ı bu şekilde anlamak istemezler. Çünkü müsteşrikler İslam'da cihadı: "Dine sokmak için fertlere zorla baskı yapmak" diye anlatırlar. O soysuz müsteşrikler aslında bunun anlattıkları şekilde olmadığını da çok iyi bilirler. Ancak, bu yollarla İslam'ı ve İslam'da cihadın anlamını yitirmeye çalışırlar. Bizim beyinsiz papağanlar ise hemen bu suçlamayı kaldırmak için cihadı savunma harbi şeklinde göstermeye başlıyorlar. İslam'ın doğal ve asli görevlerini unutuyorlar. İslam'ın ilk hedefinin insanlığın özgürlüğü olduğunu görmek istemiyorlar. Bu bizim papağanların İslam anlayışını batılı

müsteşrikler bozmuşlardır. Güya din bir vicdan meselesiymiş, İslam yalnız vicdanlara hitap edermiş, pratik hayatla ilgili değilmiş, bundan dolayı İslam için olan cihad, inançları zorla vicdanlara yerleştirmek için yapılmış. Halbuki İslam hiçte böyle değildir. İslam Allah'ın hayata hakim olan sistemidir. Pratik hayatın bütün ihtiyaçlarını karşılar.

İslam'da cihad: İslam sistemini getirme, İslam sistemini hayata hakim kılma fiilidir. İnanç meselesi ise bütün siyasi etkiler ortadan kalktıktan sonra evrensel İslam sisteminin gölgesinde ferdi vicdanen ikna etmeye bağlıdır. Fert ikna olursa boyun eğip eğmemekte hürdür.

HAZIRLIK

Bilindiği gibi İslam en son ilahi nizamdır. Bu inanç sistemi insan hayatının temeli ve bütün insanlığa hayat nizamı olmak için gelmiştir. Bu inanç; İslam ümmetinin, insanlığın varoluşu ve amacı konusunda eksiksiz ve kapsayıcı bir düşünceden doğan tüm alemleri kapsayıcı kumanda makamına yükselmesini sağlamak için gelmiştir. Allah katından inen Kur'an ise tüm bunları açıklayan bir emirler kitabıdır. İslam'ın kumanda ettiği bu hayırlı girişimden başka hayırlı hiçbir şey yoktur. Tüm cahiliyye nizamlarında hayırdan eser bulmak imkansızdır. Bu nedenle insanlık, İslam'ın gölgesinde yükseldiği bu yüce dereceye hiçbir zaman yükselememiştir. Dünyada bu nimete eşit hiçbir nimet yoktur. Bu nimetten yararlanabilme şerefine kavuşmak ta aynı şekildedir. İnsanlık İslam nizamından nasipsiz bırakıldığı zaman bütün kurtuluş yollarını ve çarelerini kaybeder. Ve insanlığı bu hayır düzeninden nasipsiz bırakanlar kadar insanın insanlığına tecavüz eden başka bir zalim bulunamaz. Kişioğlu ile yaradanının istediği yücelik, temizlik ve kemalin arasına girmek isteyenler, şüphesiz ki en büyük zalimdir.

Bundan dolayı tüm alemini kapsayıcı bu "ilahi düzen daveti"nin insanlığa ulaşması ve tebliğ edenlerin karşısına çıkan bütün sulta ve engellerin yıkılması şarttır. İlahi davet ulaştıktan sonra herkesin bunu kabul edip etmemekte hür olması, itaat edenleri engelleyici engel ve sultanın bulunmaması da elbette insani bir haktır. Birtakım kimseler Allah'ın davetini kabule yanaşmaz ve kaçınırlarsa, ilahi davetin yaygınlaşmasını ve devam etmesini engellemeye hakları yoktur. Yapılacak antlaşmalar çerçevesinde hürriyet ve güveni temin etmek ve Müslümanların hiçbir düşmanla karşılaşmadan kendi davalarını tebliğ edebilmelerini sağlamak gerekir.

Allah'ın hidayet verdiği insanlardan bir kişi eğer bu davete gönül verirse artık hiç kimse onu zulüm ve fitne taktikleriyle -yolundan çevirmeye kalkışmamalıdır. İnsanları Allah yolundan alıkoyan ve onları hidayet düzeninden uzaklaştıran bir düzenin hakimiyetini istememek de mü'minlerin doğal bir hakkıdır.

Müslümanların her türlü zulüm ve fitneyle karşılaştıkları zaman kendilerini kuvvet kullanarak korumaları inançlarının bir gereğidir. İnanç hürriyetini güvence altına almak, Allah'ın hidayetine ulaştırdığı kimselerin emniyetini temin etmek, Allah'ın nizamını yeryüzünde hakim kılmak ve bütün insanlığa müjdelenen o kapsayıcı hayırdan yoksun bırakmamak için kuvvet kullanmak; meşru bir görevdir.

Müslümanların üzerine, bahsedilen bu insani haklardan doğan bazı görevler yüklenmektedir. Bu ilahi daveti insanlığa hürriyet içinde tebliğ ederken Müslümanların önüne dikilen veya inanç hürriyetini sınırlayan tüm kuvvetleri devirmeleri bu çeşit görevlerden biridir.

Müslüman, din tamamen Allah'ın oluncaya ve yeryüzünde hiçbir kuvvetin Allah'tan uzaklaştırma imkanı kalmayıncaya kadar durmadan dinlenmeden cihad edecektir. İnsanları dine girmeye zorlamak için değil. Allah'ın dinini yeryüzünde yüceltip bu dine girmek isteyenleri korkutacak hiçbir şey kalmayıncaya, Allah'ın dinini tebliğ etmekten ve

dinde kararlılık gösterip gereklerini yerine getirmekten alıkoyan hiçbir kuvvetin korkusu kalmayınca ve dinin hakimiyetini yeryüzünde sağlayınca-ya kadar cihad edecektir.

Yeryüzünde hak ve hakikat ehlini yolundan döndürecek, hidayetden sapıklığa çevirecek hiçbir sulta düzen ve idarenin kalmaması için İslam'da cihad düşüncesinin genel prensipleri bunlardır. Ve İslam tarihinde cihad hareketleri bu düşünce sınırları içerisinde gerçekleşmektedir.

Evet; cihad sadece ve sadece belirtilen bu yüce gayeler uğruna yapıldı. Başka hiçbir gaye gözetilmezdi. İslam'da cihad inanç içindir. İslam inancını tecavüz ve fitnelerden korumak, bu inancın emrettiği insan hayatıyla ilgili prensipleri ve ilahi kanunları korumak içindir. Cihad yeryüzünde inanç sancağını dalgalandırıp bu sancağa saldırmak cesaretini gösterenlerin daha saldırmadan başını ezmektir. Ta ki bu inanca gönül vermek isteyenler yeryüzünde karşılıklarına dikilecek hiçbir engel olmayacağını bilsinler ve zorlanmadan, hürriyet içinde bu dine girebilsinler.

"Sizinle savaşanlarla Allah yolunda savaşın; fakat haksız yere saldırmayın. Çünkü Allah haksız yere saldıranları sevmez."

"Onları nerede yakalarsanız öldürün, onların sizi çıkardıkları yerden sizde onları çıkarın! Fitne çıkarmak, adam öldürmekten daha kötüdür. Mescid-i Haram da onlarla savaşmayın ki, onlarda sizinle orada savaşmasınlar. Fakat onlar sizinle savaşarlarsa, hemen onları öldürün; kafirlerin cezası böyledir."

"Eğer onlar (savaştan ve küfürden) vazgeçerlerse, Allah bağışlayandır, esirgeyendir."

"Onlarla savaşın ki fitne ortadan kalsın din yalnız Allah'ın dini olsun, (yalnız O'na tapılsın) Eğer (savaştan ve küfürden) vazgeçerlerse artık zalimlerden başkasına düşmanlık yoktur." (Bakara Suresi, 190-193)
bazı rivayetlerde belirtildiğine göre bu ayetler savaş

konusunda inen ilk ayetlerdir. Bundan önce mü'minlere zulmedilmiş olmalarından dolayı kafirlerle savaşmalarına izin veren ayet indirilmişti. Mü'minler bu ayetin inişiyle kendilerine verilen iznin, üzerlerine farz kılınacak cihad emri için bir başlangıç olduğunu hissettiler. Hacc suresinde şöyle buyuruluyordu: "Kendileriyle savaşılan (mümin)lere (savaşma) izni verildi. Çünkü onlara zulmedilmiştir ve şüphesiz Allah onlara yardım etmeye kadirdir." "Onlar, sırf 'Rabbimiz Allah'tır' dedikleri için haksız yere yurtlarından çıkarıldılar. Eğer Allah'ın, bazı insanları ,diğer bazılarıyla savması olmasaydı, içlerinde Allah'ın ismi çok anılan manastırlar, kiliseler, havralar, mescitler yıkılırdı. Allah, kendi (dini)ne yardım edene elbette yardım eder. Şüphesiz Allah kuvvetlidir, galiptir." "Onlar ki kendilerine yeryüzünde iktidar verdiğimiz takdirde (zorbaların yoluna sapmazlar) namazı kılarlar, zekatı verirler, iyiliği emrederler. Kötülükten sakındırmaya çalışırlar. Ve bütün işlerin sonu Allah'a aittir." (Hacc Suresi, 39-41)

Mü'minler kendilerine niçin cihad izni verildiğini biliyorlardı: Zulüm edildikleri için. Aynı zamanda Mekke'de kendilerini müdafaa etmekten alıkonulmuşken zulümden dolayı, intikam işareti de verilmiş oluyordu. Mekke'de onlara şöyle denilmişti: "Ellerinizi çekin. Namazı kılın, zekatı verin."

Ve bu çekilme, Allah'ın takdir ettiği bir hikmetten dolayıldı. Biz sadece hesaba ve sayıya gelmeyen sebeplerin, gizli sebepleri konusunda beşeri ölçülerle bazı çözümlerlerde bulunabiliriz.

Mekke de savaşın yasaklanmasının birinci sebebi olarak biz şunu görüyoruz. Her şeyden evvel emre uymaksızın kumandaya boyun eğmek ve izni beklemek için, mü'min Arapların sabır konusunda nefislerinde bir arzu meydana getirmektir. Zaten onlar cahiliyet devrinde, yaradılıştan gelen bir kahramanlığa sahip olmanın şiddetli heyecanı içindeydiler. İlk davete hemen koşuyorlar, zulme karşı sabredemiyorlardı. Bu ümmete emanet edilen o büyük

görevleri yüklenmek için, bu çeşit alışkanlıkları frenleyebilmek; ölçülü ve tedbirli bir kumandanın emrine itaat edip hükmüne ve tedbirine boyun eğmek için gerekliydi. Hatta bu itaat yaradılıştan gelen kahramanlık sahibi, ilk davet anında savaşa koşmaya alışmış sinirliler hesabına olsa dahi...

İşte bu yüzden Ömer b. Hattab gibi insanlar, vatan, soy ve aile koruma gayretini; Hz. Hamza gibi kimseler, delikanlılığını ve bunlara benzeyen diğer Müslümanlar her türlü şiddet hareketine karşı soğukkanlılıklarını koruyarak, sabırla karşılık veriyorlardı. Ve sinirlerine hakim bir halde sadece Resulullah'ın işaretini bekliyorlardı. Büyük kumanda makamından gelecek emirlere boyun eğiyorlardı. Halbuki bu kumanda makamından gelen emir, kendilerine: "Ellerinizi çekiniz, namaz kılınız ve zekat veriniz" diyordu.

Ve böyle bir zamanda o emir sayesinde yüce bir görevin yüklenicilerinin nefisleri kırılınca yaratılıştan gelen kahramanlıkla derin düşünce ve soyunu koruma ile itaat arasında uygun bir denge kurabilmişlerdi.

ikincisi ise; Araplar gururuna ve onuruna çok düşkün bir topluluktu. Müslümanlar arasında, Araplardan gelebilecek her harekete bire iki karşılık verebilecek kimseler yok değildi. Fakat Müslümanların zulme dayanabilip sabırla karşılık vermeleri gururuna düşkün olan Arapların gönüllerini okşayıp İslam'a karşı sempatilerini artırılabilirdi. Nitekim Kureyşliler; Haşimilere boykot ilan edince bu durum ortaya çıkmıştır. Haşimilere karşı baskı hareketi fazlalaşınca gurur ve onur sahibi kimseler bu duruma karşı çıktılar. Yaptıkları anlaşmayı içeren sayfaları parçalayıp attılar. Ve böylece aniden ortaya çıkan bu tehlike de pasif direnme hareketiyle ortadan kaldırılmış oldu. Hz. Peygamberin hayatı ve siretini, bir hareket taktik eksenini olarak araştırdığımızda belirtilen bu durumlar açıkça ortaya çıkar.

Üçüncü olarak İslam; Mekke'de her evi kanlı bir savaş sahnesine çevirmek istemiyordu. Zira ilk Müslümanlar,

müşrik ailelerin fertlerinden birileriydi... Her evde mutlaka birkaç kişi müşrik idi. Ve müşrik anne-babalar Müslüman olan kendi evlatlarına her türlü zulüm ve işkenceyi uygulamaktan çekinmiyorlardı. Onları dinlerinden döndürmek için ellerinden gelenleri ardlarına bırakmıyorlardı. Aynı zamanda bu zulüm planını uygulayan bir otorite yoktu. Şayet Müslümanlara o gün korunma izni verilmiş olsaydı; bu, her evin bir mezbaha ve savaş meydanı haline gelmesi, her yuvadan oluk oluk kan akması demek olacaktı. Böyle bir şey, kabile ve kavmiyet duygusu ile yetişmiş olan Arapların gözünde İslam'ı yuvalar dağıtıcı, aileler arasında fitne alevlerini serpici bir "ayrılıkçılık daveti" haline sokacaktı. Bu da sonuç olarak ya Müslümanların toptan yok olmasına veya başka yollara sapmasına sebep olacaktı. Halbuki hicretten sonra durum hiçte böyle değildi. Müslümanlar bağımsız bir birlik kurmuşlardı. Karşılarında kendilerine düşman, teşkilatlanmış Mekkeli kuvvetler yer alıyordu. Müslümanlara karşı ordular hazırlayıp saldırılara girişiyorlardı. Bundan dolayı hicretten sonraki durum: Mekke'de her Müslüman'ın müşrik aileler içindeki fertlerin durumundan çok farklıydı.

İşte Mekkeli Müslümanların, fitne ve zulme karşı savunmada bulunmalarını yasaklayan hikmetin ardında insan lehine beliren sebeplerden bazıları. Bunlara ilave olarak denilebilir ki, o zaman henüz Müslümanlar azınlıktaydı. Mekke'de kuşatma altında bulunuyorlardı. Bu durumda müşriklerle açıktan bir savaş hareketine girişmiş olsalardı toptan öldürülebilirlerdi. Halbuki Allah onların çoğalmalarını, güvenli bir kural altında olmalarını istedi.

Bundan sonra da onlara savaş izni verildi.

Her ne şekilde olursa olsun savaş hükmü; bundan sonra yarımada'daki İslam hareketinin şartlarına uygun olarak, aşamalı bir şekilde ilerlemesine devam etti. Daha sonra da yarımada'nın dışında aynı şekilde gelişti. Henüz yeni inen bu ayetler, iki ordu arasındaki çatışmanın başlangıç

durumundaki gereklerine uygun birtakım hükümler
içeriyordu.

Bu ayetler Medine'deki mü'minleri asıl vatanları Mekke'den
çıkararak, dinleri için kendilerine her türlü zulmü uygulayan
Kureyş'li müşriklerin durumunu açıklaması yanında cihada
dair bazı önemli konuları da belirtmektedir. Ayet-i kerime
Müslümanlara; kendileriyle eskiden savaşmış ve halen de
savaşmaya devam edenlerle savaş yapmalarını fakat sınırın
aşmamalarını ve bu hususta ileri gitmemelerini emrederek
başlıyor.

"Sizinle savaşanlarla Allah yolunda savaşın; fakat haksız
yere saldırmayın. Çünkü Allah haksız yere saldıranları
sevmez."

Savaşmayla ilgili bu ayetlerin başlangıcında, ilk olarak
savaş hedefi belirtiliyor. Ve savaş meydanlarında altına
toplanacakları sancak açık bir şekilde belirtiliyor.

"Sizinle savaşanlarla Allah yolunda savaşın."

İslam'da savaş yalnız Allah içindir. İnsanlığın uzun müddet
yaptığı savaşlarda takip ettiği hiçbirisi için değil. Savaş
sadece Allah yolundadır. Yeryüzünde hakimiyet kurmak,
şan ve şeref sahibi olmak, ganimet ve kazanç elde etmek
için değil. Hammadde kaynakları, açık pazarlar s-ağlamak
ve bir sınıfı başka bir sınıfa veya bir cinsi başka bir cinse
hakim kılmak için de değildir. İslam'da cihad yalnız Allah
içindir. Cihad, yeryüzünde Allah'ın kelamını yüceltmek,
hayatta O'nun nizamını hakim kılmak ve mü'minleri
dinlerinden döndürecek fitne ve batıla yönelme pisliğinden
korumak içindir. Bu hedeflerden başka hedeflerde yapılan
savaşlar İslam nazarında meşru değildir. Ve bu savaşlara
katılmalar için Allah katında hiçbir mükafat ve makam
yoktur.

Hedefler ve amaçlar belirtildikten sonra da savaş sahası
sınırlandırılıyor.

"Fakat haksız yere saldırmayın. Çünkü Allah haksız yere
saldıranları sevmez."

Düşmanlık; çok kere savaşa katılanların, savaşa girmeyen

ne İslam olması ne de Müslümanlar için bir problem oluşturmayan kadın, çocuk, ihtiyar ve çeşitli dinlere bağlı rahiplere saldırmasını ifade etmektedir. Düşmanlık; bazen de geçmiş ve günümüzdeki cahiliyye savaşlarında olduğu gibi, bilinen savaş kurallarını çiğneyerek insanlık dışı alçakça hareketlerle ortaya çıkar. İslam ise bu çeşit alçakça hareketlerden nefret ettiği gibi takva şuuruyla da asla bağdaştırmaz.

Savaş adabına dair İslam'ın takip ettiği metod Resulullah (s.a.s)'in ashabına bulunduğu tavsiyelerde de açıkça görülmektedir.

İşte İslam'ın giriştiği savaşlarda uyguladığı usûl ve kural...

İşte Müslümanların yöneldikleri hedef...

"Sizinle savaşanlarla Allah yolunda savaşın. Fakat haksız yere saldırmayın..."

Müslümanlar sayılarının çokluğuyla zafer kazandıklarını biliyorlardı. Zaten mü'minlerin sayıları azdı. Savaş hazırlıkları ve silah gücüyle de zafer elde etmiyorlardı müminler. Zira onların harp gücü düşmanlarınkinden çok azdı. Onlar sadece imanları, itaatleri ve Allah'ın yardımıyla zafer elde ediyorlardı. Müslümanlar Allah'ın kendileri için vermiş olduğu rütbelere uzak kaldıkları zaman tek güvenceleri olan zafer araçlarından uzak kalmış oluyorlardı, işte bu yüzden kendilerini dinlerinden döndürmek isteyen en çirkin eziyetlerle onlara zulüm yaparak öldüren düşmanlarıyla savaşırken bile bu usullere uyuyorlardı. Resulullah öfkeyle heyecanlanınca Kureyşten iki kişinin yakılmasını emretti. Sonra geri dönerek yakılmamalarını söyledi. Çünkü Allah'tan başka kimse insanları yakamazdı.

Bundan sonra ayetin akışı Müslümanlarla savaşan, onların dini hakkında fitneler çıkaran ve onları memleketlerinden çıkaran kimselerle savaşma konusunda daha da fazla üsteliyor. Ve her ne şekilde olursa olsun nerede bulurlarsa bulsunlar onları öldürünceye kadar savaşmalarını bildiriyor. Ancak Mescid-i Haram hariç. Kafirler orada savaşı

başlatırlarsa onlara karşılık verilir. Fakat Allah'ın dinine girerlerse daha önce Müslümanlara ne kadar zulmetmiş olurlarsa olsunlar ve ne kadar savaşıp fitne çıkarmışlarsa da ellerini onlardan çekerler.

"Onları nerede yakalarsanız öldürün, onların sizi çıkardıkları yerden sizde onları çıkarın. Fitne çıkarmak adam öldürmekten daha kötüdür. Mescid-i Haram'da onlarla savaşmayın ki onlarda sizinle orada savaşmasınlar. Fakat onlar sizinle savaşırılsa hemen onları öldürün; kafirlerin cezası böyledir."

Gerçekten dine tecavüz insan hayatında mevcut olan en mukaddes şeye tecavüzdür. Bundan dolayıdır ki; fitne öldürmekten daha kötü; nefsi öldürmekten, ruhu ve hayatı yok etmekten daha şiddetli olarak açıklanmıştır. Bu fitne ister tehdit, ister fiili eziyet ile olsun ister dolayısıyla insanları sapıklaştıran, Allah nizamından uzaklaştıran, O'nun nizamını inkar ettiren veya ondan yüz çeviren bozuk bir nizamı yerleştirmekle olsun; hiç farkı yoktur. Bunun en yakın örneği dinin tebliğ edilmesini yasaklayan ve dinsizlik öğrenimini hür kılan sosyalizmdir. Sosyalizm zina ve şarap gibi İslam'ca haram olan, şeyleri serbest kılıp fertleri de çeşitli araçlarla bunlara yöneltmeye çalıştığı gibi; diğer yandan da Allah nizamındaki meşru erdemlere uymayı da kötü gösterir. Kendisinin koymuş olduğu o yeni ve bozuk düzeni, insanların ondan ayrılmasına imkan bırakmayacak bir şekilde zorunlu kılar.

İslam'ın inanç hürriyeti için koymuş olduğu düzen budur. İnsan hayatında akideye vermiş olduğu değer bu şekildedir.

İslam'ın tabiatı ve insan varlığının gayesine bakış tarzı insanın varoluşundaki gaye ibadettir. Sahibini Allah'a yönelten her hayırlı hareket ibadet sınırları içerisine girer. Şüphesiz ki insanın sahip olduğu şeylerin en doğal olanı inanç hürriyetidir. İnsandan bu hürriyeti çekip alan, onu doğrudan veya dolaylı olarak dininden döndürmeye girişen kimse insanı öldürmeye kast edenden daha büyük bir cinayet işlemiştir. İşte onun için İslam onların düşüncesini

öldürmeyi fitne, öldürmekle eşit ve ona ölümle karşı koyar.

Bundan dolayıdır ki Allah onlara, "onlarla savaşın" (ve gatiluhum) demiyor da "Onları öldürün" (Vaktülûhum) diye emrediyor. Her ne durumda olurlarsa olsunlar ve nerede bulunurlarsa bulunsunlar onları öldürün, onları öldürürken istediğiniz silahı da kullanabilirsiniz. Şu kadar var ki yakarak yahut da işkence ederek öldürmek İslamî esaslara uymaz. Mescid-i Haram'da da öldürmek yoktur. Çünkü Allahu Teala orasını emniyetli bir yer kılmıştır. Dostu İbrahim (s.a.)'nin duasını kabul ederek Mescid-i Haram'ın çevresini emniyetli bir yer haline getirmiştir. Orayı tüm insanları dönüp dolaşıp toplandıkları ve orada güvene ve refaha kavuştukları bir yer olarak kılmıştır. Orada bu makamın hürmetine uymayan kafirlerden başkasıyla savaşınız. Şayet kafirler güvenilir belde sınırları içerisinde Müslümanları öldürmeye başlarsa işte o zaman Müslümanlar da onları öldürmekten geri kalmazlar. İşte insanları dinlerinden çeviren ve çevresinde güvenilir bir şekilde yaşadıkları hürmetine uymayan kafirlerin hak ettikleri cezadır: Bununla beraber vazgeçerlerse şüphesiz Allah Gadir ve Rahimdir.

Allah'ın rahmet ve affına uygun sonuç; küfürden yüz çevirmektir. Yoksa sadece Müslümanlarla savaşmak veya onları dinlerinden döndürmeye son vermekten oluşmaz. Müslümanları öldürmekten vazgeçmek sonuçta kendileriyle anlaşma yapmaya zorunlu kılan fitnelerden vazgeçmektir. Fakat bu hareket onlara Allah'ın rahmet ve affedişle küfür ve düşmanlıktan sonra bu değerlere erişebilmeleri için kafirleri imana teşvik söz konusudur. Kafirleri bu değerlere teşvik eden ve yalnızca Müslümanlar safına girmekle onları affedip üzerlerinden kısas ve diyeti kaldıran İslam; ne mükemmel bir dindir.

Savaşmanın gayesi; insanları Allah'ın dininden saptırmamak, onları; içinde yaşadıkları düzenin kuvveti veya benzeri tesirlerle dinlerinden döndürmemek ve üzerlerine aldatıcı, şaşırtıcı ve karışıklık çıkarıcı şeyleri

musallat kılmamak için verilen bir teminat. Bu teminat, Allah dininin aziz olması, taraftarlarını kuvvetlendirmesi, düşmanlarının ondan korkarak insanlara zulüm ve fitne yoluyla hücumu girişmemesi, imam isteyen kimsenin herhangi bir kuvvetin kendisine engel olacağından, kendini zulüm ve fitnenin geleceğinden korkmaması için verilmiştir. Şu halde Allah'ın dini galip gelinceye kadar İslam cemaati bu tecavüz edici kuvvetlerin kökünü kazımakla yükümlüdür.

SAVAŞA GÜCÜ YETENLER

"Allah'a inanın ve peygamberin yanında savaşın" diye bir sure inmiş olsa, onların gücü yetenleri sizden izin isterler ve "Bizi bırak oturanlarla beraber kalalım" derler.

"Geri kalan kadınlarla beraber bulunmaya razı oldular.

Kalpleri kapanmıştır, bu yüzden anlamazlar."

"Ama Peygamber ve onunla beraber bulunan mü'minler, mallarıyla ve canlarıyla savaştılar, saadete erişenler de onlardır."

"Allah onlara temelli kalacakları, içlerinden ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Büyük kurtuluş budur." (Tevbe Suresi, 86-89)

İki farklı karakter... Nifak, zaaf ve gevşeklik karakterleriyle iman, kuvvet ve imtihan edilerek denenme karakteri. Ve iki farklı yol... Döneklik, kaçaklık ve aşağılık şeylere razı olmak yolu ile efendilik, fedakarlık ve doğruluk yolu.

Cihadı emreden bir sure incek olsa cihad etmeye ve fedakarlık göstermeye gücü yetenler hemen gelirler. Ama Allah'ın kendilerine sunduğu nimetin şükrünü yerine getirmek ve elindeki imkanlarını bu safların güçlenişinde kullanmak için değil. Aksine yalvarmak, özür bildirmek ve kadınlar gibi oturarak hiçbir zahmete katlanmaksızın durmak için. Onlar bu oturmanın ardındaki alçalmayı ve küçüklüğü bilmek istemiyorlar. Yeter ki keyifleri yerinde olsun. Zaten keyif düşkünleri utanmanın ne olduğunu

bilmezler. Basit şeylerin peşinde koşanların tek hedefi
kendi rahatları ve keyifleridir.

"Onlar geride kalanlarla birlikte kalmaya razı oldular."

"Kalpleri mühürlendi. Artık onlar anlamazlar."

Zaten onlar cihaddaki şeref ve yüceliğin ne demek
olduğunu anlamış olsalardı bunun karşısında cihada
gitmemenin ne kadar kötü ve çirkin bir hareket olduğunu
kavrarlardı.

Efendiliğin bir karşılığı olduğu gibi alçalmanın da bir
karşılığı vardır. Çoğu zaman alçalmanın karşılığı çok daha
ağır ve çok daha küçültücüdür. Zayıf ruhlu bazı kimseler
efendiliğin karşılığının çok ağır ve pahalı olduğunu,
herkesin gücünün buna yetmeyeceğini sanabilirler. Bu
gerekçelere o ağır ve pahalı karşılıkların altında kalıp
ezilmemek uğruna alçalmayı ve küçüklüğü tercih ederler.
Bu ağır yüklerden kurtulmak için basit ve önemsiz bir hayat
yaşarlar. Devamlı bir korku ve acı içinde sürdürdükleri
hayatlarında kendi gölgelerinden bile korkar, kendi
seslerinden kaçarlar. Her gelen sesin kendilerinin aleyhine
olduğunu sanırlar. Ve onları hayata son derece düşkün ve
aç gözlü olduklarını görürsün. Ayaklar altında kalıp rezil
olmayı efendiliğin karşılığını ödeyerek efendice yaşamaya
tercih ederler. Halbuki ödedikleri karşılık çoğu kez
efendilerin ödediklerinden daha ağırdır. Çünkü onlar
tamamıyla alçalmanın karşılığını öderler. Kendi ruhlarında
ve ölçülerinde bu alçalma karşılığını pahalısıyla öderler.
Bu yolda şereflerini, güvenlerini ve çoğu kez de kanlarını,
mallarını ve canlarını harcarlar. Ama bunun farkına bile
varmazlar. Ve işte bunlar:

"Geride kalanlarla beraber kalmaya razı oldular. Kalpleri
mühürlendi. Artık onlar anlamazlar."

"Ama peygamber ve onunla beraber bulunan mü'minler bu
insanlardan başka bir modeli canlandırıyorlar. Onlar

"Mallarıyla ve canlarıyla savaştılar" inançlarının
yükümlülüklerini ve imanlarının gereğini yerine getirdiler."

"İşte bütün iyilikler onlaradır." Dünyada şeref, yücelik,

zenginlik ve üstün söz onlarındır. Ahirette de onlara layık oldukları mükafat ve Allah'ın rızası verilecektir. "Onlar umduklarına kavuşanlardır." "Allah onlara daimi kalacakları, altlarından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır."

FİTNE KALKINCAYA KADAR

"Fitne kalmayınca ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse muhakkak ki Allah ne yaptıklarını görmektedir." (Enfal Suresi, 39)
İşte Allah yolunda cihadın her zaman için geçerli sınırı.
"Fitne kalmayınca ve dinde tamamen Allah için oluncaya kadar onlarla savaşın" emri yeryüzünde her zaman var olan pratik cahiliyye karşısında İslam'ın hareket metodunu ortaya koyar.

İslam; kulları, kullara kul olmaktan kurtaran hürriyet buyruğu olup -nefsani duygulara kölelikte bir çeşit kulluktur- Allah'ın alemlerin Rabbi oluşunu gerçekleştirmek için gelmiştir. Bu emrin ilanı her yönüyle beşer otoritesine karşı girişilen bir darbedir. Her ne şekilde olursa olsun insanların otoritesi altındaki düzenleri yerle bir etmek demektir. İşte İslam bu önemli görevini yapabilmek için şunları gerçekleştirmek zorundadır.

Bu dine boyun eğenlerin üzerindeki zulmü kaldırıp insanların sultasından kurtulduklarını bildirmesi ve her çeşidiyle kullara kul olmaktan kurtulup tek bir ilah olan Allah'a kul olduklarını göstermesi lazımdır. Bu ise ancak bu ilahi emre inanan, onu hayatında yaşayan; put ve putçularla cihad eden, bu dine girmek isteyenlerin karşılaştıkları engelleri kuvvet kullanarak yok eden ve tek kumanda altında imanlı kitlenin yetiştirilmesiyle mümkündür. Ki her ne şekilde olursa olsun Allah'ın uluhiyetini gerçekleştirmek için kulların kullara kulluğu prensibine dayanan sistemleri yıkması gerekir. Allah'ın dini hakim olmalıdır sadece. Şunu da bilmek gerekir ki: Bu din soyut inanç ve sembollerden ibaret olmayıp Allah'ın

sultasına boyun eğmek demektir.

"Onlarla savaşın ki fitne ortadan kalsın din yalnız Allah'ın dini olsun, (yalnız ona tapılsın) Eğer (savaştan ve küfürden) vazgeçerlerse artık zalimlerden başkasına düşmanlık yoktur." (Bakara Suresi, 193)

Her*ne kadar bu ayet indiği zaman Arap yarımadasındaki insanları doğru yoldan ayıran, sapıttıran ve dinin yalnız Allah için olmasına engel olan müşriklerin kuvvetiyle karşılaşıyorsa da ayetin hükmü yol göstermesi bakımından genel ve manası sürekli. Cihad kıyamete kadar devam edecektir. Her gün insanları hak dinden alıkoyan, İslam cemaati ise bu zalim kuvveti her an yıkmak, devirmek, insanları o kuvvetin baskısından kurtarmak ve Allah'ın kelamını onlardan korkmadan dinleyecekleri, işitecekleri ve Allah yolunu seçip ona yönelecekleri bir şekilde getirmekle yükümlüdür. Fitnenin savaştan daha şiddetli olduğu açıklanıp kötülükleri saydıktan sonra fitneye engel olmak konusundaki ilahi kelamın tekrar; meselenin İslam nezdindeki önemini gösterir. Aslında İslam kendine inanan kişilerin yemden doğuşunu açıklayan yüce bir prensibi ortaya koyar. İnsan kıymetinin inancının kıymetiyle ölçüldüğü; insan hayatının terazinin bir tarafını, inandığı inancında terazinin diğer tarafına koyulduğu; fakat inanç kefesinin tercih edildiği bir nizamın doğuşu. Yine bu prensipte insanlığın esas düşmanlarının kim olduğu da ortaya çıkıyor. İnsanların asıl düşmanı inananları dinlerinden döndürmek isteyen ve sadece müslüman oldukları için Müslümanlara zulmedenlerdir. İnsanlığın esas düşmanları; insanlığı iyiliğin en önemli öğelerinden yoksun bırakan ve Allah'ın nizamıyla insanlar arasına engeller kuranlardır, işte İslam cemaatinin fitne kalmayıp, dinde yalnız Allah için oluncaya kadar savaşmaları ve buldukları yerde öldürmeleri gerekenler bunlardır. Kur'an'ın ilk nazil olduğu sıralarda, İslam'ın savaş konusunda emretmiş olduğu bu önemli esasın hükmü her zaman için geçerlidir. Her zaman çeşitli şekillerde

inananların hakkında tecavüz edenler bulunmaktadır. Yine aynı şekilde fert ve cemaat halinde veya bütün bir millet olarak tüm Müslümanlar; bu zulüm ve fitnelerle karşı karşıya bulunmaktadır. Her ne şekilde olursa olsun dininden döndürmek isteyen ve mü'mine zulmeden herkesin üzerine savaş açmak ve öldürmek, İslam'ın koymuş olduğu ve genel prensibi gerçekleştirmek farzdır.

Eğer zalimler zulümlerine son verir, insanlarla Râbbleri arasına girmekten vazgeçerlerse; artık onlara dokunulmaz.

Zira cihad zalimlere karşıdır

ŞEHİTLİK

"Allah, mü'minlerden mallarını ve canlarını cennet kendilerinin olmak üzere satın almıştır. Allah yolunda savaşır, öldürürler. Bu söz Allah'ın üzerine bir borçtur. Gerek Tevrat'ta, gerek İncil'de ve gerekse Kuran'da (Allah yolunda çarpışanlara cennet vereceğini vaad etmiştir.) Allah'tan daha çok ahdini yerine getirebilen kim olabilir? O halde O'nunla yaptığınız bu alış-veriştan ötürü sevinin. Gerçekten bu, büyük bir başarıdır." (Tevbe Suresi, 111)

Bu ayet mü'minleri Allah'a bağlayan ilginin ve müslüman olarak Allah'a verdiği biatin gerçek yönünü açıklıyor. Kim bu biati verdikten sonra içeriğine uygun hareket ederse o, gerçek manada bir mümindir. Çünkü ancak iman hakikati belli bir şekle girmektedir. Aksi halde iman şahısta kesinleşip kesinleşmediğini araştırmak gerekecektir. Bu biatin içeriği Allah'ın bize belirttiği gibi Hak Teala'nın mü'minlerin mallarını ve canlarını satın almış olmasıdır. Böylece mü'minler her şeylerini Allah'a vermişlerdir. Artık mü'minin Allah yolunda herhangi bir şeyini feda etmemesi söz konusu olamaz. Aslında almak veya vermek mü'minin iradesi dışında meydana gelmektedir. Bu böyle bir satın alma olayıdır. Alış-veriş bitmiştir. Bundan sonra satın alan kişi dilediği gibi tasarrufta bulunabilir. Satılan kimse için ise artık söz hakkı yoktur. Sadece belirlenen plana uygun olarak yolda yürümek, sağa sola bakmadan, hangisini

sececeğim demeden münakaşa ve mücadeleye dalmadan yürümek düşer. Her emre; "Başımla gözüm üstüne" diyerek itaat etmek düşer. Bütün bunların bir karşılığı vardı; Cennet. Gidilecek yol ise cihad yolu, ölmek ve öldürülmek yoludur. Sonuç ise; ya zafer ya da şahadet.

Kim bu şartları kabul ederek kendisini satar ve bu bedeli beğenip gereklerini yerine getirirse işte o mü'mindir.

Mü'minler onlardır ki, kendilerini Allah yolunda satmışlardır. Bu alış-verişe bir karşılık göstermesi de Allah'ın fazlu keremidir. Yoksa, canlarını da, mallarını da veren O değil midir? Ne var ki Allah kişioğluna bir irade gücü vermiş ve bu irade ile alış-verişlerin yürümelerini sağlamıştır. Yine Allah kendi insanıyla kişioğlunun hayatını birtakım antlaşmalarla düzenlemiş ve bunlara bağlı kalmasını istemiştir. Bu ölçülerden ayrılmayı da insanlık derecesinden düşüp hayvanlık derecesine bir inme olarak değerlendirmiştir. Hatta hayvanlığın en kötüsü olarak...

"Gerçekten de Allah indinde yürüyen canlıların en kötüsü küfredenlerdir. Onlar iman etmezler. Onlar ki sen kendilerinden söz almıştın da sonra her defasında ahidlerini bozar olmuşlardı. Ve onlar sakınmazlar da." Nitekim ceza ve mükafat noktası olarak da bu anlaşmaya uymayı veya uymamayı ölçü olarak almıştır. Şüphe yok ki bu biat son derece ürkütücü bir biattir. Bunca ürkütücülüğüyle o, her mü'minin boynunun borcudur. Gücü yettiği sürece ve iman ortadan kalkmadan bu biatin ortadan kalkması söz konusu olmaz. İşte ben şu satırları yazarken aynı korkuyu ve ürkütücülüğü bizzat hissediyorum. Ve şu noktadan geliyor endişem:

Allah, şüphesiz Allah yolunda öldüren ve öldürülen mü'minlerin canlarını ve mallarını -Tevrat, İncil ve Kur'an da söz verilmiş bir hak olarak- cennete karşılık olarak satın almıştır.

Sen bize yardım et Allah'ım... Bu sözleşme çok zor ve gayet müthiş... Şu yeryüzünün doğusunda ve batısında "Müslüman" olduklarını sanan insan yığınları. Oturmuşlar

ve yeryüzünde Allah'ın uluhiyetini hakim kılmak için cihad nedir bilmiyorlar. Kulların hayatına musallat olan ve Allah'ın hakkını gasbetmiş bulunan putları yıkmak için çalışmıyorlar. Ölmüyor ve öldürülmüyorlar. Birbirlerini kırmalarını ise cihadla ilgili olmayan ölümlerdir. Sen bize yardım et Allah'ım...

Gerçekten de şu sözler onları ilk duyanların kalbinde bir yankı uyandırıyor ve mü'min gönüllerde derhal yaşamaya başlayan bir gerçek oluyordu. Bu sözler onların zihninde soyut manada öğrenilmeye çalışılan söz yığını değildi.

Sadece duygular dünyasında yaşayan soyut his yığını halinde de kalmıyordu bu sözler. Onlar bu mübarek sözleri

hemen harekete geçip ona göre amel etmek için dinliyorlardı. Gözle görülen bir eylem haline döndürmek içindi tüm bu uğraşları. Yoksa düşünülen ve zihinde şekiller olarak kalması için değildi. İkinci Akabe biatında

Revaha oğlu Abdullah (r.a.) bu mübarek sözü böyle kavramıştı. Muhammed İbn Ka'b ve diğerleri naklederler ki; İkinci Akabe biatinin yapıldığı gece Revaha oğlu Abdullah

(r.a.) Allah'ın Resulüne der ki: "Hem Rabbin, hem de kendin için dilediğin şeyleri şart koş" bunun üzerine Resulullah buyurur: "Rabbim için koyduğum şart; O'na kulluk etmeniz ve O'na başkasını ortak koşmamanızdır.

Kendim için ileri sürdüğüm şart ise; kendi canınızı ve malınızı koruduğunuz şeylerden beni de korumanızdır" bunun üzerine Revaha oğlu Abdullah der ki: "Biz bunları yerine getirdiğimiz zaman elimize ne geçecek?" Allah'ın Resulü: "Cennet" diye buyurur. Orada bulunanlarda hep birlikte: "Bu elbetteki kârlı bir kazanç. Ne azaltır ne de vazgeçeriz" derler.

İşte böyle... "Ne azaltırız ne de vazgeçeriz." Onlar bu sözü bir pazarlık ve el sıkışma olarak kabul etmişlerdi. Artık mesele bitmiş anlaşma tamamlanmıştı. Ve bundan bir daha geri dönmenin imkanı kalmamıştı. Bu alış-verişin karşılığı ise cennettir. Ancak bu karşılık vaad edilen değil doğrudan doğruya alınan karşılıktır. Çünkü bu vaad ediş Allah'ın

vaadi değil mi? Ve O'nun daha önceki semavi kitaplarında da geçerli olan vaadidir.

"Tevrat, İncil ve Kur'an da söz verilmiş bir hak olarak."

"Verdiği sözü Allah'tan daha çok tutan kim vardır?"

Gerçek şudur ki cihad, doğrudan doğruya her müminin omuzuna yüklenmiş bir biattir. Peygamberlik müessesesi kurulduğundan ve Allah'ın dini yeryüzünde görüldüğünden beri bu durum böyledir. Aslında bu Allah'ın değişmez bir kanunudur. Bu kanun olmadan ne hayatın düzenli bir şekilde devam etmesi ne de kurtuluş imkanının olması düşünülebilir? Çünkü:

"şayet Allah insanların bir kısmını bir kısmıyla def etmemiş olsaydı bütünüyle yeryüzü fesada uğrardı."

"şayet Allah insanların bir kısmını bir kısmıyla def etmemiş olsaydı,içinde Allah'ın adı çokça anılan mescidler,mabedler,kilise ve havralar yıkılırdı."

Elbette hak,hak yolunda seyrine devam edecek,batıl da hakkın yolunu kesip seyrine engel olmaya çalışacaktır.Her iki harekette gayet normaldir.Ve elbette Allah'ın dini yeryüzünde kulları kula kul olmaktan kurtarıp yalnızca Allah'a kul ederek gerçek hüviyetlerini vermeye çalışacaktır.Elbette O yoluna devam ederken putlar ve şeytanlar dikilecektir.Hatta putların ve şeytanların hakkın yolunu kesmesi gerekecektir.Ve bunu yanı sıra Allah'ın dini elbette insanların gerçek hviyetlerine ulaşmaları için harekete geçecek.Hakkın hak yolunda azimle ilerlemesi ve batıla yol vermemek için bir an bile durmaması işte bunun için gereklidir.Yeryüzünde küfür ve batıl bulunduğu sürece ve insanın insanlık şerefini ayaklar altına alan Allah'tan başkasına kulluk sürüp gittikçe Allah yolunda cihada sürüp gidecektir.Allah'a karşı verilen söz, her müminin yüklendiği zorunlu bir yükümlülüktür. Aksi halde imandan söz edilemez "Her kim ki savaşmadan ve kendisini savaşa hazırlamadan ölürse münafıklıktan bir şüphe içinde ölmüş olur"

"yleyse yaptığınız alış-veriş sevinin.İşte bu en büyük

saadettir."

Sevinin...Kendinizi ve mallarınızı Allah'a adadığınız için sevinin...Ve Allah'ın söz verdiği gibi karşılık için cenneti aldığınız için sevinin.Burada müminin kaybettiği nedir?..

Kendi nefisini ve malını Allah'a adayan, teslim eden ve bunun karşılığında cenneti satın alan ne kaybetmektedir?

Allah'a yemin ederim ki mümin hiçbir şey kaybetmemektedir.Gün gelecek mutlaka ölecektir. Ve bir gün malı da kaybolacaktır. Bunları ister Allah yolunda harcasın ister başka yolda harcasın... Ama karşılık olarak alınan gerçek bir kazançtır. Ki aslında cennete karşılık verilen şeyler nasıl olursa olsun bir gün kendiliğinden yok olacaktır zaten.

Allah için yaşayan insanın yüceliğini de bir kenara bırakalım. Allah için yaşayan kişi üstün olursa, Allah'ın sözünü üstün kılmak, dinini yerleştirmek ve O'nun kullarını O'ndan başkasına kulluk etmek alçalışından kurtarmak için üstün olur. Canını verdiği zaman da Allah yolunda şehid olur. Şehid olarak Allah'ın vadettiği hayatın kendi hayatından daha iyi olduğunu görüp yaşamaya başlar. Dünyada Allah için yaşayan insan zaten her adımında, her hareketinde kendisinin bütün yeryüzü kuvvetlerinden güçlü olduğunu ve yeryüzünün her türlü bağlarından serbest bulunduğunu hisseder.

Doğrusu sadece budur büyük kazançların kazancı. İnsana insanlığının gerçek manasını sağlayan kazanç bu kazançtır.

İnsanı zorunlulukların baskısından ve kirliliğinden kurtaran, imanı acılardan üste getiren ve inancı hayata tercih ettiren kazanca, birde cennet eklenince artık tartışmasız bu sevindiren bir kazanç olur. Kâr üstüne kâr. Tartışma konusu olmayan ve şüphe belirtisi bulunmayan bir kazançtır.

Allah yolunda cihad edenlere Allah'ın kararlaştırılmış sözü

Kur'an'ın birçok yerinde tekrar edilmiş ve üzerinde kapsamlı bir şekilde durulmuştur. Kur'an, Allah yolunda cihadın Rabbani düzenin tabiatında yer almış önemli bir

öge olduğunu şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde açıklamıştır. Çünkü cihad, yalnız yer ve zamana göre değil, bizzat insan ve realitesine cevap verilmesi için başvurulması gereken tek yoldur. Madem ki cahiliyet sadece teori halinde ortaya çıkmıyor, aksiyon halinde belirip kendisini maddi kuvvetlerle savunup ve böylelikle İslam'ın "evrensel birlik emri"nin yayılmasının önüne dikiliyor ve bu emre kulak vermek isteyenlere engel oluyor. Ve İslam'ın yeryüzünde kulları kullara kulluktan kurtarma icraatına mani oluyorsa ona sadece birtakım teorik düşüncelerle cevap vermek manasız olur. Bu evrensel emre engel olduğu gibi İslam cemiyetine katılacaklara engel olan cahiliyyenin karşısına soyut birtakım düşüncelerle çıkma olamaz. İşte bunun için İslam, kullara kul olmayıp kulların yaradanına kul olmayı hedef edinen ve putperestlikten kurtulup gerçek hürriyetine ulaşan, insanın "Hürriyet fermanı" olan bildirisini bütün cihana yaymak yolunda kesin bir harekete geçmiştir. Yaygın cahiliyet cemiyetlerini koruyan maddi güçlere karşı da maddi kuvvetiyle mücadeleye girişmek zorundadır. Evet müslüman, kendi mantığı gereği kulların kullara kulluğunun devamını sağlamak ve evrensel İslamî diriliş hareketini bastırmak için faaliyet gösteren sistemlere maddi güçlerle karşı koymak zorundadır. Allah her kitabında şöyle buyuruyor: "Allah yolunda savaşı, ölen ve öldürülenlere cennet vardır." Bu ifadeler gerçek anlamıyla, hem Tevrat'ta, hem İncil'de ve hem de Kur'an da mevcuttur. İşte bu konuda söylenecek en kesin ve en doğru söz budur. Bunun dışında hiç kimseye söz söyleme yetkisi yoktur. Şüphesiz cihad her müminin boynunun borcudur. Bu, Allah tarafından onun omuzlarına yüklenen bir emirdir. Evet bu emir her müminin risalet müessesesi kurulduğundan beri üzerine yüklenmiş bir görevdir. Şu bir gerçektir ki Allah yolunda cihad soyut manada bir savaş atılımından ibaret değildir. Cihad, eylem, ahlak, duygu ve ibadet şeklinde ortaya çıkan imanın zirvesini

oluşturur. Allah'ın kendileriyle antlaşma yaptığı mü'minler, iman hakikatini kendi şahıslarında özümlemeye çalışan inanmışlar, işte bu asil imani gerçeklere sahip olanlardır: "Allah'a tevbe edenler, ibadet edenler, hamd edenler, O'nun uğruna gezenler, rüku ve secde edenler, iyiliği teşvik edip kötülükten vazgeçirmeye çalışanlar ve Allah'ın hükümlerini hakkıyla gözetenler."

İşte Allah'ın kendisinden biat aldığı imanlı cemiyet ve işte o cemiyetin seçkin vasıfları bunlardır. Kulu Allah'a döndüren, günah işlemekten alıkoyan ve ameli salihe sevk eden bir tevbe. Allah'a yaklaştıran ve Allah'ı asıl ilah, hedef ve gaye olarak gösteren bir ibadet. Allah'a tam teslimiyetin ve rahmetiyle adaletine sonsuz ifadesi olarak gerek bollukta ve gerekse darlıkta O'na hamd etmek. Yaratılanların temel planında mevcut olan hak ve hikmeti dile getiren Allah'ın kainattaki delilleriyle birlikte seyredip kainat mülkünde dolaşmak. Bu yol, insanın bizzat kendisinin ıslah durumunu geçip diğer kulları ve bütünüyle hayatı ıslah hedefine yönelen iyiliği emretmek, kötülükten alıkoymak yoludur. Allah'ın sınırlarına tecavüz edenleri geri çeviren ve başkalarının bu hududu çiğnemesini engelleyen bir muhafızlıktır.

Allah'ın düzenini düzeltmek için O'nun yolunda cihad... Allah'a meydan okuyan Allah düşmanlarına karşı savaşmak veya hak ile batıl arasında süren savaşta şehid olmak. İslam ile cahiliyet, Allah'ın şeriatı ile putçu nizamlar, hidayet ile sapıklık arasındaki bitmez tükenmez çatışmada can vermek...

Hayat oyun ve eğlenceden, hayvanlar gibi yiyip içip eğlenmekten, alçakça bir otoriteden, basit bir dinlenmeden ve kolay barışlara gönül bağlamaktan ibaret değil ki... Hayır! Asıl hayat yolunda savaşmak, cihad etmek, Allah'ın düzenini yüceltmek ve zafere erdirmek için ter dökmektir. Veya Allah yolunda şehid olup sonra da cennet ve Allah'ın rızasını kazanmaktır.

İşte Allah'a inananların çağrıldıkları gerçek hayat... "Ey

iman edenler, sizleri size hayat verecek şeylere çağırdıkları zaman Allah'ın ve O'nun Resulünün davetine icabet edin."

AĞIR DAVRANANLAR

"Ey İnananlar, (uyanık bulunup) korunma tedbirlerinizi alın, bölük bölük ya da hep birlikte savaşa gidin."

"İçinizden bir kısmı var ki pek ağır davranır. Eğer size bir felaket erişirse! 'Allah bana lütfetti de onlarla beraber bulunmadım' der."

"Eğer Allah'tan size bir nimet erişirse, sizinle kendisi arasında hiçbir şey yokmuş gibi: 'Keşke ben de onlarla olsaydım da büyük bir başarı kazansaydım' der." (Nisa Suresi, 71-73)

Tertip ve düzen sembolü topluluklar halinde çıkın sefere... Veya topluca seferber olunuz. Sakın -daha önce görüldüğü gibi- bazılarınız çekingen davranmaya kalkışmasın.

Bazılarınız da konuyu ağırdan alayım demesin. Çünkü karşımızda sadece dış düşmanlar bulunmuyor. Aynı zamanda cihada istekleri olmayan, yerinden istemeyerek kalkan ve konuyu ciddiye almayanlar da bir iç düşman olarak sürekli karşımızdadır. Bunlar ister savaşa karşı ağır davrananlar isterse cihada çıkmaktan çekinenlerin kendi taraflarına çektikleri kimseler olsun sonuç olarak aynıdır.

Çünkü bunlar münafıkların tesirinde kalarak onların tarafına girmiş olurlar. Gerçekten ayette geçen "Leyübettienne" (ağır davranacaklar) kelimesi bütün ağırlık ve güçlülüğüyle seçilmiş bir kelimedir. Çünkü insan dili, bu kelimenin harflerini söylerken hata etmektedir. Aynı zamanda ayetin sonu gelinceye kadarda büyük güçlülle karşılaşmaktadır. Bu kelimenin söylenişinde lisana, tarifi imkansız bir ağırlık çöküyor. İşte Allahu Teala kalplerdeki sinsi hareketleri bütün gizliliğiyle betimlemek için, bu tür söylenişi güç, ağır kelimeler seçiyor. İşte Kur'an-ı Kerim'in edebi betimlemesinde görülen son derece mükemmel sahneler. Tek bir kelimeyle tarifi imkansız olayları ne de çabuk çizi veriyor. Evet cümleleri işte böyle süslüyor

Kur'an. "Şüphesiz aranızda pek ağır davrananlar da var..."
Şu içinizde ağır davrananlar yok mu ki onlar Müslümanlar-
dan sayılırlar, -bu tutumlarını- hiç kimseden çekinme- \ den
devam ettirmektedirler. Hala ısrar ediyorlar. Ve bu . yolda
ellerinden geldiği kadar çalışıyorlar. İşte bu, cümledeki
farklı tekrarlarla yapılan yeni bir tekrar usulü! Böylece
Allah bu topluluğun yalnızca cihada çıkmamak için ağır
davranmalarındaki ısrarı ifade ediyor. Aynı zamanda böyle
bir hareketin Müslümanların safına indirdiği olumsuz
etkinin şiddetini gösteriyor. Müslümanların bu yüzden
karşılaştıkları felaketlerin büyüklüğünü . dile getiriyor!
Bunun için ayet-i kerime aydınlatıcı projektörlerini onların
üzerine ve nefislerinin derinliğine salıveriyor. Ve böylece
onların nefret verici gerçek yönlerini anlatıyor. Bütün
bunlar ise Kur'an'ın kendine özgü ve o hayret verici
betimleme metodu ile yapılıyor...

İşte onlar. Tüm çıplaklıkları, iç ve dış yönlerinin
açıklığıyla gerçek durumları... Sözleri ve fiilleri ile yine
onlar... İşte görüyorsunuz ya onlar bütün çıplaklıklarıyla
gözler önüne serilmiştir. Tıpkı bir mikroskop altındaymış
gibi kalplerinin ve gözlerinin gizledikleri açıklanıyor. Ve
onları böyle davranmaya iten sebepler belirtiliyor.
İşte onlar... Resulullah'ın devrinde oldukları şekliyle... Ve
her zaman, her yerde bulundukları gerçek durumlarıyla
gözler önünde... İşte gayet basit değerler peşinde koşuşan
zayıf ve döneke münafıklar... Kişisel çıkarlarından başka
hiçbir gayeleri yok.

Kendi küçük ve basit ufuklarından başka ufuk tanımıyor
onlar. Bütün dünyayı bir an bile unutamadıkları kendi
şahıslarından oluşan bir esas, bir eksen etrafında
döndürmeye çalışıyorlar. Onlar cihaddan geri kalıyorlar.
Yavaş davranıyor onlar. Açıkça da yapmıyorlar bunu.
Değneği tam ortasından tutuyorlar. Kâr ve zarar
konusundaki görüşleri ise küçücük zayıf münafıklara
yaraşır bir şekilde.

Geri kalıyorlar savaştan. Şayet İslam mücahidlerine bir

eziyet isabet edecek olursa ve düşebilecekleri eziyetlere yakalanırlarsa o savaşa gitmeyip de geride kalanlar sevinirler ve zannederler ki savaştan kaçmaları ve yakalanmamaları kendileri için bir nimettir.

"Eğer size bir felaket erişirse: 'Allah bana lütfetti de onlarla beraber bulunmadım' der."

Onlar bu hareketlerini Allah'a bağlamaktan hiç de sıkılmıyorlar. Çünkü onlar bu kurtuluşu kendileri için büyük bir nimet sayıyorlar. Halbuki onlar Allah'ın emrine aykırı davranarak yerlerinde oturup kalmışlardı. Bunun için böyle bir kurtuluşun hiçbir zaman Allah'ın nimeti olması düşünülemez. Allah'ın nimetine, O'nun emirlerine yan çizerek asla ulaşamaz. Her ne kadar bir kurtuluş gibi görünse bile hakikatte hiç de öyle değildir...

Evet, Allah için didinip çalışmayanların yanında bir nimettir bu. Allah'ın kendilerini niçin yarattığını kavramayacak derecede adileşen zavallıların yanında bu bir nimettir. Allah'a ibadet ederek Allah'a bağlılıklarını açıklamazlar. Ve onlar yeryüzünde Allah'ın nizamını gerçekleştirmek için cihada sarılmazlar. Evet yeryüzünde ayaklarının altındaki karıncadan yüksek ufuklara varıncaya kadar hiç bir şeyden haberdar olamayanların yanında bu bir nimettir. Allah yolunda, O'nun nizamını gerçekleştirmek için açılan cihadda ve Allah'ın sözünü yüceltmek uğruna atılan adımda, karşılaşılan tüm felaket ve acıların Allah tarafından seçilmiş birer fazilet ve ihsan olduğunu düşünemeyen zavallıların yanında bu bir nimettir elbette. Çünkü Allah nimetin değerini bilenlerin hayata, beşeri noksanlıklarının üzerine çıkarmak için rahmetini kullarından dilediklerinin üzerine indiriverir. Yeryüzünün bütün bağlarından kurtarıp yüksek bir yaşamla şereflendirmek için bir nimet olarak sunar. Böyle bir hayata yalnız bunlar kavuşabilir... Allah'ın emirlerini çiğneyenlerin duyuları yoktur bu hayatta. Bu ayrılışla ve yükselişle ahirette Allah'a yakın bir makam hazırlamak için... Şehidlerin konak yerinde... Ve şehidlerin yanında

bulunmak için...

Bütün insanlar muhakkak ölecektir! -Allah yolunda canlarını feda eden- şehidler. "Şahadet şerbetini içenler, sadece onlardır". Ve bu Allah'ın büyük bir ihsanıdır onlara. Eğer olay başka şekilde sonuçlanacak olursa... Ve Allah tarafından ganimetin gelmesi halinde büyük bir fazilet ve nimete kavuşacak olurlarsa... İşte o zaman cihada çıkmayıp kazançlı bir savaşa katılmadıklarından dolayı büyük bir pişmanlık duyacaklardır!.. Çünkü bu, onların kazanç ve zarar hakkındaki küçük ve cılız anlayışları yanında büyük bir kârdır şüphesiz.

"Eğer Allah'tan size bir nimet erişirse sizinle kendisi arasında hiçbir şey yokmuş gibi: 'Keşke ben de onlarla beraber olsaydım da büyük bir başarı kazansaydım' Ganimet ve dönüş... İşte onların "Büyük başarı" olarak vasıflandırdıkları hayalleri... Mümin zafer ve ganimetle yurduna dönmeyi kötü karşılamaz. Ama bunun Allah'tan gelmesini bekler (ister). Müminin, başına bela gelmesini temenni etmesi olmaz. Ancak Allah'tan afiyet dilemesi istenir. Ancak bütün bu konularda mü'minin düşüncesi bunlardan farklıdır. Evet mü'min; Kur'an-ı Kerim'in bu kitle için çizdiği nefret ettirici iğrenç düşünceden farklı bir düşünceye sahiptir.

Mü'minler hiçbir zaman felaket için istekte bulunmazlar. Müslümanlardan beklenen Allah'tan afiyet dilemeleridir. Fakat Müslümanların sahip oldukları tüm düşünce, Kur'an-ı Kerim'in bu topluluk üzerinde çizmiş olduğu nefret ettirici ifadedeki düşünceden tamamen ayrıdır.

Mü'minler Allah'tan afiyet dilerler. Cihad davetini duyar duymaz uçarcasına koşarlar. Ve Allah'tan iki sonuçtan birini dileyerek cihada çıkarlar: Ya şehit ya gazi, bu iki sonuç Allah tarafından onlara bir nimettir. Bu iki yol büyük bir başarıdır onlar için. Allah şehitlik makamını nasip ediyor... Allah'ın paylaşmasına razıdır onlar...

İşte Allah'ın Müslümanları yüceltmek istediği nurlu ufuklar... Allahu Teala münafıklarla mü'minleri ayırmak

için böyle nefret ettirici manzara çiziyor. Müslümanların saflarına sızarak cihad aşkını söndürmek için faaliyet gösteren casusları bir bir tespit ediyor.

Düşmanlara karşı hazırlıklı olmaları gereken Müslümanların bu tip kimselere karşı da dikkatli olmaları zorunludur.

CİHAD EDENLER VE EVİNDE OTURANLAR

"İnananlardan, özürsüz olarak yerlerinde oturanlar ile, mal ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler bir değildir. Allah mal ve canlarıyla cihad edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kılmıştır. Bununla beraber Allah her ikisine de cennet vaad etmiştir. Fakat Allah oturanlara nispetle cihad edenlere daha büyük bir mükafat vermiştir.

Allah kendi katından dereceler, mağfiret ve rahmet vermiştir. Allah Gafurdur, Rahimdir." (Nisa Suresi, 95-96)

Bu ayet, özellikle Müslümanların ve onların etrafında bulunan diğer bazı insanların durumlarını açıklıyor. Toplumun ilerlemesine engel olan bazı yanlış kullanımları ayrıntılarıyla açıklıyor. Malla ve canla yapılacak mücadele ile ilerlemenin sürekli devam edeceğini ve istikrarın mümkün olacağını ifade ediyor. İnsanların hedef ve gayeleri ne olursa olsun, bu kuralların değişmeyeceğini kesin bir şekilde açıklığa kavuşturuyor. Medine'ye hicret etmekten kaçınan insanların bu hareketleri ister mallarını korumaya dayanmış olsun ister hicretin zorluk ve yorgunluğundan kurtulmak gibi bir maksada atfedilmiş olsun neticeyi değiştirmeyecektir. Hicretten yüz çeviren kişilerin gayesi hatta bizim görüşümüze göre mal ve cihaddan zevk almayan hatta Resulullah'a karşı olmayan ve münafıklardan da olmayan Medine'deki bazı Müslümanların da maksadı ne olursa olsun; ne küfür diyarında ne de İslam diyarında mal ve canla cihadı sevmeyen bu insanlar Allah'ın hiç bir kanununu değiştiremeyeceklerdir. İlahi kanun dışında bir olay asla meydana gelmeyecektir. Ayet-i kerime bu özel duruma değinirken Kur'an'ın takip

etmiş olduğu üslup, onu genel bir kural haline getiriyor.

Zaman ve mekana bağılılıktan kurtarıyor. Malla ve canla cihad eden müminlerle, cihadı terk eden Müslümanların eşit olamayacağı kuralı. Nefisle cihad etmeye engel acizlik gibi bir özre veya hem nefis, hem de malla mücadeleye engel fakirlik ve acizlik gibi bir özre sahip olmadıkları gibi cihaddan yüz çeviren o insanlarla, mallarıyla ve canlarıyla Allah yolunda cihad eden mü'minlerin eşit olamayacağı kuralı... Kesin ve genel bir kural.

Bütün bunlar şu iki hakikati ortaya çıkarır.

1- Bu ayetler, İslam toplumunda meydana gelen birtakım problemleri ve onların tedavisine ait hükmü ortaya koyuyor. Hiç şüphe yok ki bu metod insan ruhunun ve toplumların yapısını daha iyi anlayabilmek imkanı sağlıyor.

Toplumlar; iman ve ilerlemenin hangi konumunda bulunurlarsa bulunsunlar, yine de problemleri halletmeye, toplum bünyesinde ortaya çıkan cimrilik, ihtiras, kusur ve zaaf illetlerini tedavi etmeye mecburdurlar. Özellikle Allah yolunda mal ve canla yapılacak cihadın zorluklarına karşı bu ihtiyaç daha çok kendini belli eder. Cimrilik, ihtiras, kusur ve zaaf gibi beşeri illetlerin ortaya çıkması, hiçbir zaman fert ve toplumu ümitsizliğe mahkum etmeyi, bu illetlere kapılmış fert ve toplulukları hakir görmeyi, kaderi ile baş başa bırakmayı da gerektirmez. Çünkü ihlas ve ciddiyetin, birlik ve Allah'a hesap verme gerçeği bu gibi olaylarda daha çok somutlaşır. Fakat bu hiçbir zaman insan ruhunun veya toplumunun bu hastalıkları bünyesinde taşıması gerektiği anlamına gelmemelidir. Bütün bunlar insan nefsinin ve toplumda her zaman ortaya çıkabilecektir diye fert ve toplumun zaafa uğraması anlamına gelmemelidir. Aksine insan nefsinin alçaklıktan ulvi makamlara çıkarma gibi derin bir anlam taşımalıdır. İşte ilahi sistemde bu manayı görmekteyiz.

2- Allah'ın ölçüsünde ve İslam'ın sistematiğinde, mal ve canla ehemmiyetini ifade etmektedir. Hiç şüphesiz ki bu ehemmiyetin kaynağı İslam sisteminin de o yüce akidenin

yapısında bulunmaktadır. Yüce Allah, İslam dinini ve insan tabiatını açıkladığı gibi her zaman ve mekanda İslam'a düşman olan sapıklıkların tabiatını da açıklamıştır. Şu da bir gerçektir ki cihad, sadece Peygamber efendimizi (s.a.s.)'in zamanının şartları içinde gerekli olan geçici bir zaruret değildir. Cihad her zaman zaruridir. İslam önderiyle beraber yürüyen bir unsurdur. Gerçekte konu, bazı saf Müslümanların düşündükleri gibi değildir. Onlar İslam'ın, imparatorluk asrında ortaya çıktığını ve çevreden yapılan alıntılarla insanların düşüncelerine kadar nüfuz ettiğini ve böyle olduğu içinde dengeyi korumak için yok edici kuvvetin zaruri olduğunu ileri sürerler. Bu iddia; kanaat ve tahminlerle fikir yürüten fikir adamlarının kalbinde İslam'ın gerçek tabiatının ne kadar az yer ettiğini göstermekten başka bir şey ifade etmez.

Gerçekte cihad, Müslümanların hayatında geçici bir zaruret olsaydı, Allah'ın kitabı büyük bir çoğunlukla hem de en kuvvetli ifadeler kullanılarak bu konuya ayrılmazdı. Resulullah'ın sünnetinde de en kuvvetli ifadeler ve en kuvvetli emirler, cihad için ortaya konmazdı. Gerçekte cihad geçici bir zaruret olsaydı, Allah'ın Resulü, kıyamet gününe kadar gelecek insanları fert fert içine alan şu hadisi söylemezdi:

"Kim cihad etmeden ve cihada niyet etmeden ölürse, nifaktan bir şube üzere ölür." Gerçi sahih bir rivayete göre; Resulullah, cihad etmek için müracaat eden birine şöyle cevap vermişti:

"- Annen, baban hayatta mı?

- Evet.

-Öyleyse, onlar hakkında çalış."

Evet bu sahih bir rivayettir. Fakat bir istisnadır. Ailevi birtakım sebepler vardır. Ferdi bir hadisedir ki, genel kaideyi bozmaz. Bir tek ferdi, bütün mücahitlere bağlayan.

Şüphe yok ki Resulullah, fert fert bütün mü'minlerin konumlarını ve şartlarını biliyordu. Bunun içindir ki, o adama, annesinin babasının maslahatından dolayı münasip

olan en uygun yolu düşünmüş ve bu şekilde takdir buyurmuştur. Öyleyse bu, ailevi sebeplere ait ferdi bir problemdir. Umumu bağlamaz. Bu hadise dayanarak hiç kimse iddia edemez ki; cihad o zamanın şartlarına göre geçici bir zaruret idi. Şimdi ise şartlar değişti ve cihad zarureti de kendiliğinden ortadan kalktı... İslam; kılıcını çekip canavar gibi önüne gelenin kellesini uçuran zalim bir sistem değildir. Fakat sosyal olaylar ve ilahi davetin tabiatı; silahını daima hazır bulundurmayı ve tetikte durmayı icap ettiriyor.

Allah cihad emrinin kralların hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. Yine biliyordu ki toplumun idaresini ellerinde bulunduranlar bu emir karşısına dikileceklerdir. Zira onların tuttuğu yol cihad yolundan farklıdır. Onların metodu cihad metoduna uymaz. Bu gerçek sadece dün böyle değildi, bugün de aynıdır ve yarın da aynı olacaktır. Her yerde ve her asırda onların bu tutumu bu şekilde olagelmıştır.

Allah yine bilir ki kötülük kendini daima beğenir ve kendini daima yükseklerde görür. Onda insaf aranmaz. Hayra imkan verilmesi düşünülemez. Hayrın gelişmesine müsaade etmez. Soyut manada bile tahammül edemez.

Çünkü hayrın gelişmesi, şerrin yok olması demektir; öyleyse sapıklığı, şerri koruması lazımdır. Batılı müdafaa etmesi lazımdır. Hidayete hayat hakkı tanımaması gerekir.

Hakkı boğması lazımdır.

Evet bu böyledir. Bu bir fıtrattır, geçici bir durum değil.

Bunun içindir ki cihad zaruridir. Cihad ruhu önce vicdanlarda yeşermelidir. Sonra* da pratik hayatta kendini göstermelidir. Silahlı delaletle karşı silahlı hidayet dikilmelidir. Delaletten korunmanın başka yolu yoktur! İmkan ve adet çokluğuyla çoğalan batıla karşı, tedbir alınarak hakkı korumalıdır. İnsanlık batıla boyun eğmemenin başka bir yolu olmadığını ve bütün bunlara harfiyyeten uyar veyahut kendi ipini kendi çeker. Ya hakka teslim olur veya imanla uyuşması mümkün

olmayan sefil bir hayata mahkum olur!..
Bu dava için malını ve canını seve seve feda etmek
gereklidir.

ÇARPIK ANLAYIŞ

Gerek Kur'an-ı Kerim'de ve gerekse peygamberin hadisinde "İyiliği emir ve kötülükten sakındırma" konusunda söylenen hükümlerin tamamı müslüman bir toplumda yaşayan bir Müslüman'ın üzerine düşen yükümlülüklerinden bahsetmektedir. Başlangıçta Allah'ın hükümlerini kabul eden ondan sonra da bazı zamanlar her ne kadar idari zulüm ve günahlar toplumda yayılmış olsa da Allah'ın şariatının hükmüne razı olan bir toplumda yaşayan bir Müslüman'ın yükümlülüklerinden söz etmektedir. Bunun içindir ki Resulullah'ın (s.a.s) "Cihadın en faziletlisi zalim bir devlet adamına karşı söylenen hak sözdür" hadisinde de "İmam" kelimesine rastlıyoruz. Bir kişinin "İmam" olabilmesi için başlangıçta Allah'ın hakimiyetini ve O'nun kanunlarının hükümlerini kabul etmesi gerekir. Allah'ın kanunlarıyla hükmetmeyen kişiye "İmam" denemez. Böylelerinden söz ederken Allah şöyle buyuruyor: "Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler ise kafirlerin ta kendileridir." Allah'ın kanunlarıyla hükmedilmeyen toplumlara gelince; bu tip toplumlarda yasaklanması gereken kötülük -ki bütün kötülükler bu kötülükten doğmaktadır- Allah'a uluhiyetini bırakıp O'nun kanunlarını hayattan kovmaktır. İşte kökü ta derinlere kadar inen bu büyük kötülüğe karşı her Müslüman'ın bu büyük kötülüğün bir kolu, bir dalı ve ona bağlı bir parçası olan küçük kötülükleri yasaklamaya girişmeden önce bütün kuvvetini bu noktaya toplaması şarttır.

Boşu boşuna çaba harcamak şüphesiz ki gereksiz ve manasızdır. Hayırlı ve salih kimselerin karakterleri gereği bahsettiğimiz o ilk kötülükten nefret eden küçük kötülüklere karşı koymak için harcayacak enerjisi yoktur. O ilk kötülük Allah'a karşı gelme küstahlığını göstermek

uluhiyetin özelliklerini şahıslara vermek ve Allah'ın kanunlarını hayattan atarak O'nun uluhiyetini yok etme kötülüğüdür.

Bu ilk kötülüğün zorunlu sonuçlarından ve tartışmaya imkan bırakmayacak şekilde acı ürünlerinden biri olan küçük kötülüklere karşı koyarak boşu boşuna enerji kaybetmenin bir manası yoktur. Ki bu lüzumsuzdur da.

Ölçü Nedir?

Allah nizamının hakim olmadığı toplumlarda karşı konulan kötülükler konusunda hangi esaslara dayanarak insanları muhakeme edebiliriz? Onlara yaptıkları bir işten dolayı "Bu kötüdür sakın yapmayın" diyebilmemiz için yaptıkları şeyleri hangi ölçüte göre değerlendireceğiz? Siz ona "Bu yaptığın kötülüktür" dediğiniz zaman başka birileri de "Hayır bu kötülük değildir. Eskiden bu hareketler kötü sayılabiliyordu. Ama dünya her gün değişmektedir. Toplum her zaman ilerlemektedir. Bunun için değer ölçüleri de değişmektedir" derler.

Öyleyse biz her işi ölçebileceğimiz sabit bir ölçüte sahip olmalıyız. Herkes tarafından kabul gören bir değer ölçüsüne sahip olmalıyız ki "İyiliği ve kötülüğü" ona göre ölçüp değerlendirebilelim. Durum böyle olunca bu değer ölçüsünü nereden alabileceğiz?

İnsanların kendi hüküm, örf, arzu ve hedeflerinden mi alacağız? Bütün bunlar, her zaman değişmektedir. Bir durum üzerinde sabit olduğu görülmemiştir. Öyleyse bunlara uyduğumuz takdirde kılavuzu bulunmayan bir okyanusta kayboluyoruz demektir. Bütün bunlardan sonra işe değer ölçüsünü yerleştirerek başlamamız gerekmektedir. Sabit olan bu değer ölçüsünün insanların arzu ve isteklerine göre de değişmemesi şarttır. Bu değişmez ölçü Allah'ın ölçüsüdür.

Fakat toplum daha ilk başta Allah'ın hakimiyetini kabul etmiyorsa ne yapabiliriz? Toplum Allah'ın kanunlarının hükmüne göre hareket etmiyorsa elimizden ne gelir? Hatta

Allah nizamına çağırانlarla .alay ediliyor. Kötü karşılanıyor ve ağır zulümlerle karşılık görüyorsa bu durumda ne yapılabilir? Böyle bir toplumda hayatın çeşitli yönlerini kaplayan önemsiz ve değişik şeylerden ölçü ve değerlerin bulunmadığı, görüşlerin birbirleriyle çatıştığı konularda iyiliği emredip kötülükten sakındırmamızın gülünç ve boş bir çalışmadan, lüzumsuz bir enerji kaybından başka bir şey olur mu?

Hiç şüphe yok ki yapılacak ilk iş bir hüküm, bir ölçü, bir hakimiyet kaynağı ve çeşitli görüş ve arzuları, belirlediği zaman başvurulabilecek ortak bir yönde birleşmek, anlaşma sağlamaktır.

Değer Ölçüsü

İşte böyle bir ortamda ve zamanda en büyük "İyilik" olan Allah'ın hakimiyetini kabul etmek ve O'nun kanunlarına boyun eğerek yerine getirmektir. En büyük kötülük olan Allah'ın uluhiyetini inkar edip hayat için koyduğu kanunlarını terk etmekten sakındırmak lazımdır. Bir yapı; ancak temel atıldıktan sonra yapılabilir. Öyleyse dağınık olan enerjiler birleştirilmeli ve hepsi tek tek cepheye yığılmalıdır. Ve bu cephede tüm yapıların üzerine oturtulacağı temeli oluşturmaktır.

İnsan, bazen teferruata dair konularda (iyiliği emir ve kötülükten sakındırmada) enerji harcayan, iyiliği emir kötülükten sakındırma esası ile birlikte İslam toplumunun üzerine oturduğu temel yıkıldığı halde basit konular üzerinde çalışan safdil insanlara rastlıyor, zaman zaman onlara hayret ediyor ve zaman zaman da acıyor!

İktisadi hayatın tümünü faiz esası üzerine oturtan bir toplumda insanlara "haram yemeden" yasaklamanın ne manası vardır! Faizin hakim olduğu bir toplumda bütün mallar harama dönüşür ve bir tek kişi bile helal bir şeye sahip olamaz. Zira toplum düzeni ve iktisadi hayatı tümüyle Allah'ın kanunlarına dayanmamaktadır. Ve toplum Allah'ın kanunlarını hayattan uzaklaştırmakla Allah'ın uluhiyetini terk etmiş demektir.

Kanunları zinayı suç saymayan bir toplumda insanları "Fısk ve Fucur'dan yasaklamamızın manası nedir? Zorlama hallerinde bile Allah'ın kanunlarına göre cezalandırılmayan bir toplumda insanları kötülüklerden vazgeçirmek için çalışmak ne mana taşır? Çünkü o toplum, Allah'ın uluhiyetini terk etmiş demektir.

Bir toplumun kanunları içki içmeyi mubah kılarken, içki reklamları her tarafta dolaşıp dururken ve herkesin göz önünde sarhoş olup açıkça rezalet çıkarmadıktan sonra içkili birini cezalandırma yoluna gitmezken sizin insanları içkiden vazgeçirmenizin ne manası vardır? Açıkça rezalet çıkartanların bile Allah'ın kanunlarıyla cezalandırılmadığı bir yerde içkinin kötülüğü konusunda harcayacağınız gayretin ne önemi vardır? O toplum daha başta Allah'ın hakimiyetini kabul etmiyor demektir.

Allah'ın hakimiyetini kabul etmeyen dolayısıyla Allah'a ibadet etmeyen bir toplumda insanları dine küfretmekten sakındırmanın ne önemi vardır? Zaten o toplum bu durumuyla kendisini Allah'tan başka çeşitli Rabbler edinmiştir. O toplum için hüküm ve kanunu, düzen ve idareyi ve değer ölçüleri söz konusu Rabler koyar. Bundan dolayı küfreden de küfredilen de Allah'ın dininden değildir.

Böylece her ikisi de ve o yolda bulunan toplum da tamamıyla kendilerine ölçü ve düzen koyanların dininde demektir. İşte karşı karşıya bulunduğumuz bütün bu durumlarda iyiliği emredip kötülükten sakındırmanın ne anlamı var. Bırakın küçük günahlardan sakındırmayı büyük günahlardan sakındırmanın ne manası var ki? En büyük günahlardan daha büyük olan gınahtan sakındırılmamaktadır orada. Allah'ı inkar, Allah'ın kanunlarını hayattan uzaklaştırma gınahtır...

Görüldüğü gibi mesele bu saf kimselerin gayret ve enerjilerinin ötesinde çok daha büyük, çok daha geniş ve çok daha derindir. Bu gibi durumlarda ne kadar büyük olursa olsun hatta Allah'ın sınırı bile olsa teferruatlar peşinde koşmaya zaman yoktur. Allah'ın sınırı ilk önce

Allah'ın hakimiyetinden başka bir hakimiyet tanımamakla başlar. Bu sınır kabul edilmedikten ve pratik bir gerçek olarak tek hüküm kaynağı olan Allah'ın kanunlarına göre değerlendirilip ortaya çıkarılmadıktan sonra teferruatla harcanarak tüm gayret ve çabalar boştur. Her türlü kötülükten önce enerji harcanması ve gayret gösterilmesi gereken bu büyük kötülüktür. Zira Resulullah ta öyle buyurmuyor mu? "Sizden biriniz bir kötülük görürse onu eliyle değiştirsin. Gücü yetmezse diliyle değiştirsin. Buna da gücü yetmezse kalbiyle değiştirsin. Bu ise imanın en zayıf noktasıdır."

BİRLİK

"Ey inananlar, niçin yapmayacağınız şeyi söylüyorsunuz?" "Yapmayacağınız şeyi söylemek, Allah yanında en sevilmeyen bir şeydir." "Allah, kendi yolunda kurşunla kaynatılmış binalar gibi saf bağlayarak çarpışanları sever." (Saf Suresi, 2-4)

Bu ayetlerin inişi sırasında cihad konusunda ibret verici ve düşündürücü şeylerle karşılaşırız. Her şeyden evvel gelip geçici bazı zayıflık anlarıyla insan ruhu karşımıza çıkar. Allah'ın sürekli terbiyesi, yönlendirme ve hatırlatmasıyla yardımı olmazsa hiçbir güç o ruhları bu zayıf durumlarından koruyamaz. İşte bazı rivayetlerde belirtildiği gibi bir müslüman kitlesi. Hem de muhacirlerden bir kitle.

Mekke'deyken doğuştan gelen kahramanlık sahibi ve heyecanla dolu olduklarından Allah'ın kendilerine savaş izni vermesini istiyorlar. Ama o zaman savaştan ellerini çekmeleri, bunun yerine namaz kılıp zekat vermeleri emrolunuyor. Allah'ın takdir ettiği vakit gelip te Medine'de "Üzerlerine savaş farz kılınınca..." "Bir de onlardan değersiz bir insan grubundan Allah'tan korkar gibi veya ondan daha çok korktuklarını gördüm. Ve dediler ki: "Rabbimiz neden bizim üzerimize savaşı yazdın, yakın bir süreye kadar bizi geciktirmeli değil miydin?" Veya Medine'de bulunan Müslümanlar Allah katında amellerinin

sevimlisinin ne olduğunu soruşturup yapmak istiyorlar.

Ama cihad emri gelince bundan kaçınıyorlar.

Gerçekten çok az bir kısmı bile gözümüzü açmamız için yeterlidir. Gözümüzü açıp insan ruhunun yardımcı bir kuvvete ne kadar ihtiyacı olduğunu, zor yükümlülüklerle karşılaşınca bir destek arama durumunda olduğunu ve ancak

böylece doğru yolda yürüyebileceğini, zayıf anlarını yenebileceğini görmemiz ve yüce ufuklara böylece tırmanabileceğini görmemiz için yeterlidir. Ayrıca rahat anlarda bir yükümlülük isteğinde bulunduğumuz zaman alttan almamız gerektiğini, istediğimiz yükümlülük omzumuza binince dayanamama durumumuzun da

olabileceğini anlatmaktadır bize. İşte bu ilk Müslümanlardan oluşan bir topluluk zaafa düşüyor ve yapamayacakları şeyleri söyleyerek Allah'ın bu derece cezalarına muhatap oluyorlar.

İkinci olarak da Allah'ın, kendi yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf halinde savaşanları sevmesi hitabıyla karşılaşırız. Evet Allah'ın yolunda savaşmak için bu derece derin bir teşvikini görüyoruz. Burada hatırimıza ilk gelen nokta bu teşvikin savaştan kaçınma hareketini dengelemek için olduğudur. Ne var ki olayın bahsedilen bu sebebi bizi hiçbir zaman bu emrin genel olduğunu ve ardında sürekli bir hikmeti kapsadığını kabulden alıkoyamaz.

Şurası muhakkak ki İslam savaşa can atmaz ve sevdiği için savaşmaz. Sadece şartların kendisini zorlaması veya takip ettiği hedefin büyük bir mana taşıyor olmasından dolayı savaşı farz kılar. İslam insanlığı en son ve değişmez Allah'ın nizamıyla yönetir. Bu düzen her ne kadar normal yaratılışa sahip insanların isteklerine uygun gelse de bununla birlikte ruhların üstün seviyelere çıkıp karar kılması için ağır yükümlülükler koyar. Bu arada yeryüzünde bu düzenin yerleşmesinden hoşlanmayan birçok kuvvet bulunacaktır. Bu düzenin yerleşmesi onların sahte değerlere ve batıl ölçülere dayalı birçok ayrıcalıklarının

ellerinden alınmasına sebep olacaktır. Ve bu düzen insan hayatına hakim olduğu zaman tüm bu kuvvetlere karşı amansız bir savaş açacaktır. İşte bunu bilen o güçler, ruhların imanın gerektirdiğı seviyede kalabilme konusundaki zaaflarından faydalandığı gibi geçmiş nesillerin bıraktığı artıkları da kullanarak bu düzene karşı çıkar ve yoluna dikilirler. Şer her zaman kötü, batıl her zaman yanlış, şeytan ise aşağılıktır. İşte bunun içindir ki iman yükünü taşıyanların ve Allah nizamının bekçiliğini yapanların şerrin oyuncaklarını ve şeytanın yardımcılarını yenebilmeleri için çok güçlü olmaları gerekir. Hem vücut yapılarıyla kuvvetli olmalıdırlar ki düşmanlarını yensinler, hem de ahlaki yapılarıyla. Ve bu yeni düzenin anlatılması; inanç hürriyetinin sağlanması ve herkesin inandığı gibi yaşama hürriyetine sahip olması içindir. Savaşmaktan başka çere kalmadığı zaman iman edenlerin savaşmaları gerekir. Onlar savaşırken yalnız ve yalnız Allah yolunda savaşırılar. Nasıl olursa olsun bir şahsi kazanç elde etmek veya batıl değerlere bağlılık için değil. Ve Allah'ın Resulü buyuruyor ki: "Kim Allah sözünün en üstün olması için savaşır o Allah yolundadır."

Allah sözüyle Allah'ın iradesi anlatılmak istenmektedir. Bizim anladığımız kadarıyla ilahi irade kainat kanunlarıyla birlikte hareket eder. Zira bütün kainat Rabbini hamd ile zikretmektedir. İslam kainat kanunlarına uyan ve bütün kainatla birlikte insanlara da Allah'ın şeriatıyla hükmeden en son ilahi nizamı getirmiştir.

Elbette ki bu ilahi nizama karşı birtakım fertler direnecek, bazı kitleler ve devletler buna karşı koyacaktır. Ve elbetteki İslam direnmekte olan bu gruba karşı çıkacak ve onlarla savaşacaktır. Bundan dolayı bu nizamın başarısı ve yeryüzünde Allah'ın sözünün gerçekleşmesi için Müslümanların savaşmaktan başka çareleri yoktur. Bunun için Allah kendi yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf halinde savaşanları sever.

Üçüncü olarak da Allah'ın "Kenetlenmiş bir duvar gibi saf

halinde" savaşan m¼cavitleri sevmesi durumuyla karşı karşıyayız. Cihad ferdi olduğu kadar da toplumsal bir y¼k¼ml¼l¼kt¼r. Ç¼nk¼ İşlam'a karşı çıkanlar toplu birlikler halinde karşı çıkarlar. Bunun için m¼cavitlerin de d¼zenli v¼cut halinde bulunmaları ve d¼řmanlarını b¼yle karşılamaları gerekir. D¼zenli saflar, sağlam ve dayanıklı birlikler halinde olmalıdır. Zira bu din toplumun dinidir.

Birbirleriyle uyuşan ve birbirlerine bağlı toplumlar oluşturmak ister. Bundan dolayı bir k¼řeye çekilip yalnız başına ibadet eden veya tek başına cihad eden yahut da tek başına yaşayan kişiler bu dinin bulundurulması gereken ¼zelliklerinden uzaktırlar. Cihadın gereklerinden ve hayata hakimiyet durumundan ortaya çıkacak d¼zenden uzaktırlar.

Halbuki Allah m¼'minler için sevdiği manzarayı, inandıkları dinin ¼zellikleri kendilerine çiziyor.

Gidecekleri yolu aydınlatıyor.

Ve Kur'an'ın canlandırdığı kuvvetli yardımlaşma hareketini "Kenetlenmiş bir duvar gibi saf halinde" s¼z¼yle anlatıyor. ¼yle bir duvar ki b¼t¼n tuğlaları birbirine sıkı bir vaziyette sarılmış ve birbirinin yardımcısıdır. Her tuğlanın ayrı bir g¼revi var ve her biri ayrı bir deliği kapar. Ç¼nk¼ bir tuğla yerinden kaldırılacak olursa yapı b¼t¼n¼yle yıkılır. Bir tuğla; altındaki, ¼st¼ndeki, sağındaki ve solundaki tuğlalarla bağlantısını kaybedecek olursa binanın tamamı yıkılır. Bu ifade bir gerçeğin betimlemesidir. Yoksa genel bir manada betimleme değildir. İşlam cemaatini ve bu cemaat içerisindeki fertler arası ilişkileri anlatmaktadır. Duygu ve hareket ilişkisini belirtmektedir. Belirli bir hedefe y¼nelen ve belirli bir d¼zene uyan toplumun fertleri arasındaki ilişkileri ve dayanışmayı canlandırmaktadır